

LAZARIÁNSKÝ REUNION ✱

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 4/2022

PŘEJEME
VŠEM
NAŠIM
ČTENÁŘŮM
POŽEHNANÝ
ROK

2023

Oslavy 90 let zdravotní péče v Nejdku

V pátek 11. listopadu 2022 byly v Nejdku u Karlových Varů uspořádány oslavy 90 let zdravotní péče. Proč zrovna 90 let? Dne 12. listopadu 1932 totiž byla slavnostně otevřena budova nemocnice č. p. 975, v níž v současné době sídlí Zařízení následné rehabilitační a hospicové péče (REHOS). Páteční program začal v 10 hodin dnem otevřených dveří. Po půl jedenácté následovala krátká přednáška o historii budovy původní nemocnice a o zdravotní péči v regionu, kterou přednesl kronikář města Nejdku Pavel Andrš. Následovaly dvě odborné přednášky v prostorách společenské místnosti, které si vyslechli pracovníci zařízení a studentky střední zdravotnické školy. První promluvila primářka pražského domácího hospice Cesta domů

Irena Zavadová, a to o principech paliativní péče a komunikaci. Jako druhý hovořil Robert Huneš, prezident Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče a ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích. Téma jeho přednášky znělo „O čem je třeba hovořit s pacientem v závěru života?“. Po 16. hodině se konala v místním děkanském kostele sv. Martina bohoslužba za hospic, která byla spojena s požehnáním repliky Pražského Jezulátka a kterou vykonal plzeňský biskup Mons. Tomáš Holub. Repliku Pražského Jezulátka věnoval hospici REHOS prezident republiky Miloš Zeman v r. 2019. Replika Pražského Jezulátka byla oděna do pláštíku s lazariánským křížem, který věnoval náš Řád Pražskému Jezulátku v roce 1997. Pláštík byl

pro tento účel zapůjčen správou kostela Panny Marie Vítězné.

Od 18 hodin byl kulturní dům vyhrazen slavnostnímu večeru, kterým provázel herec a moderátor Petr Rychlý, jenž v Nejdku prožil dětství a dospívání. Po oficiálním zahájení večera ze strany hejtmána Karlovarského kraje Petra Kulhánka, starostky města Nejdku Ludmily Vocolkové a ředitelky REHOS, spolusestry našeho Řádu Olgy Pištejové, MLJ, byl k vidění pořad GEN o Marii Svatošové, lékařce a zakladatelce českých hospiců. K tanci a poslechu hrála pro 250 účastníků oblíbená nejdecká kapela Ještěřice a Petr Rychlý přidal několik písní českého a světového repertoáru.

Ondřej Farka

Duchovní obnova v kapli svaté Barbory

Ve středu 7. prosince 2022 se v kapli sv. Barbory augustiniánského kláštera uskutečnila duchovní obnova, kterou připravili spolubratři Vojta Měříčka a Lukáš Vytlačil.

Lesem křížů ke svatosti

Cfr. Vojtěch, ChLJ

Zvláštně a v dnešní době cize nám zní slovo „svatost“..., a přesto stále slyšíme, že právě to má být cílem naší cesty, dosáhnout boží blízkosti, stát se „svatým“, tedy ze světa jaksi „odděleným pro Hospodina“...

Jak na to? Chodit v neděli do kostela? Dodržovat desatero? Světit všechny svátky, které ta či ona církev slaví? A... to už je skutečně všechno? To stačí? Jen tohle samo o sobě? Je svatost tedy nějaký checklist úkolů a povinností, který máme plnit? Možná... podvědomě cítíme, že tohle nestačí. Že cesta ke svatosti je jaksi víc... Jestli chcete, pojďme společně vyrazit na cestu. Uvidíme věci, které nechceme vidět, ucítíme pocity, které nechceme cítit. Možná se setkáme s vlastním strachem, možná na cestě bude bolest, osamění a opuštění... možná projedeme peklem. Ale pokud neztratíme naději, že na samém konci je On... pak... to má smysl. (Mt 5,3-12)

„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.
Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.
Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.
Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.
Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.
Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.
Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.
Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“

Kdo jsou blahoslavení? Kdo byli tihle lidé tehdy... a kdo jsou dnes?

1. Jednatel

Bylo krátce před Vánoci. Měl dvě děti, manželku ještě na rodičáku a svoji práci měl vlastně rád. Jenže celé zařízení vedla žena, kterou osud upoutal na vozík. Svoji hořkost, bolest a snad lze říct i nenávist ke světu si vylévala na vlastní lidi. Porada vedení a zase výstup. Horší, než kdy dřív. Dostal předhovozeno, že v jeho týmu jsou moc uvolněné poměry, že organizace nebude zaměstnancům platit vzdělávání a že lidi nestojí za to, aby je někdo platil. A že nejlepší by bylo, kdyby se točili po zkušebních dobách, bylo by to levnější a jednodušší. Pak mu oznámila, že na jeho oddělení přijde nová síla, která mu nebude podřízená. Takže... donašeč. Už to dál nešlo. Nešlo to. Příliš unavený, příliš vyčerpaný a příliš zničený... Po roce a půl složil funkci. Řekl, že dál už tohle dělat nebude. Nebude se vozit po svých lidech, před Vánoci jim snižovat platy a odpírat odměny. Nebude je ponižovat. Ještě ten večer, napůl zoufalý, volal svého přítele, jednatele velké firmy. „Vydržel jsi to tam dlouho. Co potřebuješ?“ „Práci. Aspoň na chvíli, než si něco najdu.“ „Kolik potřebuješ?“ „Aspoň třicet.“ „Pošlu Ti smlouvu na 40. Od prvního děláš u mě, dokud si něco nenajdeš. A odpočín si.“ „Fakt?? A můžu ... se Ti nějak...“ „Neřeš to prosím, jo? Taký mi pár lidí pomohlo...“

2. Ošetřovatelka

Bylo dávno po výměně směn, přicházela horká letní noc. Na první pokoji umírala pacientka. Rakovina jí rozežrala obličej, navíc z nemocnice ji sem na LDN vrátili s proleženinami, s infekcí a s nemocničními bakteriemi. Neměla rodinu. Jenom si přála... aby u ní někdo byl, až bude umírat a modlil se. Dva nemocniční kaplani, starý nemocný muž a mladý bohoslovec, přišli k pokoji. Karanténa. Izolace. Paní sama na pokoji. Ošetřovatelka byla po noční a po denní. Zůstala tam, aby mohla pomoci. Nejprve jednomu, pak druhému navlékla empír, návršky, respirátor a čepici. Věděla, že paní zbývá pár hodin a personál, kterého je málo, nebude mít čas „být s ní“. A už vůbec ne starat se o ty, kteří u ní budou držet modlitební stráž. Čas pomalu běžel. Nekonečné minuty kanuly na zem jako pot. Ve zpocených prstech se skvěl růženec. Po hodině první z kaplanů, bohoslovec, vyšel ven z pokoje. Ošetřovatelka k němu přistoupila, v rukavicích a opatrně, ale jemně a s láskou dlouhými prsty sundávala plášť, čepici, roušku... „Tady máš jídlo.“ Podala kaplanovi misku s těstovinami. „Modlitební stráž“ převzal druhý kaplan. Po hodině starý muž vyšel ven, zamlžené brýle, těžký dech. Mladý kaplan se zase ustrojil, převzal si růženec a šel. Pečovatelka sundávala starému muži ochranné oděvy a dala mu pít... Po chvíli se zmatkoval a najedl. Ona zatím nachystala ochranné pomůcky pro další výměnu... Začala bezesná noc, po noční a denní...

3. Úřednice

Dělala na úřadě. Rozvedená samoživitelka, času málo a práce... práce hodně. Čas plynul tu jako

voda, tu ulpíval jako olej, tu se ztrácel jako rtuť ve všedních dnech... Jednou měla chvíli a tak koukala na facebooku, co nového u jejích spolužáků... Kdo co jí, kdo je kde na dovolené, kdo má lepšího partnera a krásnější děti... A najednou... Post s prosbou o pomoc. Zdánlivě maličkost, pomoc se stěhováním. Spolužáka neviděla patnáct let. Ale... potřeboval pomoc. Zařídila si hlídání, sedla do auta a přijela. Celý den a velkou kus noci ještě ten večer strávila pomocí se stěhováním... Spolužák jí děkoval, ale... za co vlastně? Co udělala tak mimořádného? Jenom pomohla dávnému spolužákovi, kterého asi zase dlouho neuvidí... nic víc... Proč tolik děkoval? Jak je možné, že je vděčný za tak nepatrnou pomoc? Jak to celé vypadalo jeho očima? Byl vyčerpaný. V bytě, který měl předávat, ležel na zemi na zádech v prázdném pokoji. Dýchal. Už nemohl. Věděl, že nezávladne přestěhovat ani rozložit sám postel ani skříň, zlikvidovat je, uvolnit byt... další peníze, další nepříjemnosti, další řešení... Dvě děti, který chtějí tátu a ne zničenou, ležící trosku. Komu napsat? Všichni jsou pryč protože jsou prázdniny, pár lidí nemocných... Věděl, že umí „táhnout“ a dít... a stejně tak dobře věděl, že to sám prostě nezvládne. Poslední tři měsíce byly vyčerpávající, zbledlé, náročné a ... už nemohl. Byl silný a věděl to, ale... už nemohl. Byl vyčerpaný... Odřekl i svatbu ve vlastní rodině... už nemohl. Ležel je studené podlaže na zádech a těžce dýchal... beznaděje... A najednou... mu pípl mobil. Na facebooku mu zcela nečekaně napsala dávná spolužačka kdy a kam má přijet...

4. Pečovatelka

V domově seniorů začínala noční. Stejnokroj, blůza a trochu příliš velké erární kalhoty z umělého. „Jdeš akorát. Na pětce je kovid.“ odušila vedoucí směny, „Vrátili nám paní z nemocnice s kovidem, není to nic moc“ Ohlédla se, jestli mají pomůcky. „Ne, jen respi-

rátor, jinak není nic, pláště ani obleky. Nesmíme o tom mluvit, že je tu kovid. Neznělo by to dobře. Navíc ergo s lidmi pekly cukroví a je to už na fb. Zítra už pomůcky budou.“

Nejsou ochranné pomůcky. Není zavedena karanténa ani izolace. A co že tu dělá pečovatelka? Pomáhá s jídlem, někdy krmí. Drží za ruku zmatené. Přebaluje, mění pleny. Uklízí, když nemocní, zmatení lidé rozhazují věci,... dělá nemocnému veškerou hygienu.

Za chvíli na službu do pokoje. Je tam nemocný člověk. Nemůže za to, s čím se vrátil z nemocnice. Ležící, bezmocný. Co uděláš? Utečeš? Opustíš nemocného?... Ne... Neopustím své lidi. Napsat prosbu o modlitbu pár blízkým... nasadit respirátor... a...

5. Kněz

Zpovědi toho dne nebyly náročné, jako spíš zdoluhavé. Mnoho lidí, stále se zpovídalých podle zpovědních zrcadel, přicházelo s tím, že jim občas uteklo hovorové slovo, že zapochybovali, jestli je Bůh na nebesích. Na dlouhé lavici u kostelní zdi zbývala poslední žena. Když odešel poslední člověk ze zpovědnice, vešla ona, sedla si na židli a mlčela. Unavený starý kněz si otřel čelo. Dnes poslední. A autobus do kněžského domu jede už za hodinu, to by mohl jít dřív spát. Necítí se už dva dny dobře.

„Ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého.“

„Co mám říct?“ pravila neznámá žena.

Kněz zpozorněl... do zpovědnice u velkého náměstí chodí různí lidé, ale...

„Nemáš naději. Už teď jsi prohrál!“ Začala se náhle smát žena... Je to příliš šílené, aby to byla pravda? Ale ne, teď a tady ve zpovědnici je člověk, který mluví... Vlastně... Jehož... ústy mluví... někdo jiný.

„Prohráli jsi jí, jako jsi prohrál všechny ostatní!“ smála se žena a její ledový smích se nesl kostelní klenbou. Zavřel oči... Měl pocit, jakoby spadl do rybníka, kde voda je čistým zlem... Tlak. Na krku. Za očima.

„Pane Ježíši Kriste... pomoz.“ zašeptal kněz...

Čas se přelíval ve věčnost a věčnost zase v přítomnost. A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. Jeho oči plamen ohně a na hlavě množství královských korun; jeho jméno je napsáno a nezná je nikdo než on sám. Má na sobě plášť zbrocený krví a jeho jméno je Slovo Boží. Za ním nebeská vojska na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím pobíjel národy; bude je pást železnou berlou. On bude tlačit lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího. Na pláští a na boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. A viděl jsem jednoho anděla, jak stojí na slunci a volá mocným hlasem na všechny ptáky letící středem nebes: „Pojďte, slétněte se k veliké hostině Boží! Budete se sytit těly králů a vojevůdců a bojovníků a koní i jezdců; těly všech, pánů i otroků, slabých i mocných.“ A viděl jsem dravou šelmu a krále země i jejich vojska shromážděná, aby vytrhli do boje proti jezdci a proti jeho vojsku.

Ale šelma byla zajata a s ní i falešný prorok, který k její cti činil zázračná znamení a svedl jimi ty, kdo přijali cejch šelmy a klekali před jejím obrazem. Za živa byli šelma a její prorok hozeni do ohnivého jezera hořícího sírou...

Vyslechli jsme pět příběhů. Pět křížů, které lemují cestu... Byly to skutečné příběhy pěti žijících lidí, kteří žijí každodenní život a jejichž jména málokdo zná. Nemají vlivné přátele, nenapsali novou řečoli, ani se nenechali zazdít v klášteře. Ale nezištně pomohli, aniž by si kdy uvědomovali, jak moc pro druhé jejich služba znamená. Tyhle příběhy nejsou smyšlenkami... v každém z nich jsou skuteční lidé a každý z těch příběhů se stal během uplynulých pěti let.

Pět skutečných lidí. Pět křížů. Pět, kteří kráčí s Kristem... a nepotřebují to ukazovat. Činí tak z upřímnosti. Z obyčejnosti. Z lásky, kterou v sobě chovají... Dokážeme si vůbec uvědomit, kolik takových křížů na naší cestě potkáme? Ne, pět, ne padesát, ale... celý „les“.

Zkusme se v letošním adventu zastavit... a rozhlédnout se. Můžeme někomu kousek s křížem pomoci? Můžeme udělat něco, co třeba ani my sami nebudeme v vnímat jako velkou pomoc, ale... pro druhého to může být vzpruhou, skutečnou Verončinou rouškou, nezištným podáním vody? Blíží se Vánoce a čas, kdy bychom si mohli uvědomit, že život... není o našich zásluhách, postech ani vánočních předsevzetích. Život je tam, kde jsme na chvíli vzali na záda kříž toho druhého... Proto

je tenhle les křížů cestou... cestou ke svatosti. Ne až jednou, někdy a někde... ale ke svatosti, tedy k Boží blízkosti... dnes. Tady a teď.

Svoje naděje, bolesti i službu, práci i rodinu, blízké i vzdálené, vložme do modlitby, kterou nás naučil samotný Kristus...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého, neboť Tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Dej nám Bože své požehnání, chraň nás ode všeho zlého a doveď nás do života věčného. Amen.

Kázání spolubratra Lukáše

**Milí Kristovi přátelé,
text z Písma svatého, nad kterým se budeme
spolu zamýšlet, je zapsán v druhé kapitole
Listu apoštola Jakuba, verše 14 až 26:**

Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý človče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutečích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím“. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry! Což nebyla i nevěstka Rachab podobně ospravedlněna ze skutků, když přijala posly a propustila je jinou cestou? – Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.

Jakubův list bývá někdy trochu popelkou mezi ostatními epištolami. Martin Luther ho dokonce označoval jako „slaměnou epištolu“ a považoval ho za jeden z původů středověkého záslužného skutkaření, které vlastní hlubokou vírou ani tak moc nepotřebuje. V tomto hodnocení jsem s Lutherem nikdy nesouhlasil a myslím, že při hodnocení Jakuba byl až příliš v zajetí kritiky nešvarů v pozdně středověké církvi. Ta skutečně Jakubův text používala pro zdůvodnění konání zbožných skutků, samozřejmě včetně těch, z nichž měla církev hmotný

prospěch. Sám Jakub ale vůbec nemluví o zisťných skutcích, kterými si chceme něco dopředu zajistit či přímo koupit. Takový automat na spásu: Vhodí minci a získá poukaz na spásu. I o nich se Písmo zmiňuje, ale to není případ naší dnešní epištol.

Jakub se nám snaží sdělit, že skutky jsou od víry neoddělitelné. Pokud skutečně hluboce věříme, pak nevidí jinou možnost než že se naše víra projevuje ve skutcích. Nemyslím tím žádné heroické skutky, nebo velká gesta, jejichž prostřednictvím prezentujeme ostatním, jak jsme strašlivě moc věřící. Mluví hlavně o drobnostech všedního dne. Jsme-li totiž věřící, pak většinou nejsme slepí. Tím pádem můžeme vidět, že se před námi často nečekaně otevírají drobné situace, kdy někdo může potřebovat pomoc. Při nastupování do tramvaje uvidíte o pár metrů dál matku s kočárkem. Můžete to nechat být s tím, že pár chlapů je k ní blíže a pomohou jí. Nebo se taky můžete přiblížit a pomoc nabídnout. V té tramvaji bude sedět bezdomovec, který se snaží být v teple. Zápach z něj není nijak příjemný, tak můžete vystoupit, nebo to vydržíte, protože byste

sami možná hodiny, dny a týdny v té zimě nevydrželi. Jasně, všechno stojí peníze. Nemusíte mu je dávat přímo, máte-li obavu, jak by je utratil. Nepřímo, ale účinně jim můžete pomoci podporou některé z organizací, které jim nabízejí pomoc. Třeba nocleženy Armády spásy jsou výborná věc, kdy se dokonce dozvíte, kdy zrovna tu vaši darovanou nocleženku někdo využil. Jeden konkrétní člověk měl díky vám jednu noc v teplé posteli. Není to krásnější, než tři záslužné kříže?

Mohl bych pokračovat mnoha podobnými příklady, ale myslím, že ta všednost a vlastně nezájemnost těch situací je evidentní. Jsou to malé situace, náhodná setkání v běhu dne. Neformální a zpravidla úplně obyčejná. Nikdo vám za naložení kočárku neřekne: Tvá víra je velká, ať Hospodin požehná tvoje potomstvo! Ani za stovku na nocleženku vám nikdo neřekne: Je skvělé, že tu jsou křesťané jako ty! Právě na nich ale většinou lze zjistit, jak na tom vlastně jsme s naší empatií. Jestli si vůbec všimneme těch drobných potřeb pomoci, nebo se jim dokonce raději nevyhneme, protože je

kolem spousta dalších lidí, nebo třeba dělám jen tzv. „čistou charitu“.

Nabízí se kacířská otázka, když už máme duchovní obnovu: Jak jsme na tom v našem Řádu? Máme mezi sebou spolubratry, pro které je taková pomoc denním chlebem, ať už se jí věnují pracovně nebo dobrovolnický. Vojta Měřička se mimo jiné zabývá zázemím pro bezdomovce. Aleš Randl a další kolem něj jsou obětavými dobrovolníky. Vojtěch Pekářík s pomocí dalších zřídil v suterénu českobudějovického kostela ubytování pro uprchlíky, mimo jiných věcí tedy. Srdce plné Krista má Martin Janda, záchranář, který třeba neváhal opakovaně jezdit na Ukrajinu. Tam vozil potřebný zdravotnický materiál a zpět do České republiky děti hledající bezpečí. Petr Jan Vinš zase vozí léky do libanonského Bejrútu, kde jsou pro obyvatele finančně nedostupné. A jsou mezi námi další, které nezmiňuji a kterým se omlouvám za opomenutí, protože i oni by si zasloužili zmínit.

Jenže když se scházíme na nějaké slavnostní řádové akci, tak tam potkám víc lidí, než kolik jich tady můžu vyjmenovat jako příklady, které jsou pro mne inspirativní. Nažehlené uniformy, za které mnozí nositelé dali mnohem víc, než jsou ochotni dát ročně na charitu. Blyštivé insignie, které některé vystavují jak pávi, aby ostatní viděli, že zrovna já jsem zasloužilým členem rytířského řádu. Taková hra na rytířství, na lepší společnost. Přiznejme si, že o Krista kolikrát až tak moc nejde. Zkrátka šaty dělají člověka. Pod drahou uniformou se navenek schová, že jeden spolubratr pomáhá, kde to jde, a druhý v lepším případě alespoň občas přispěje na nějakou tu čistou charitu, v horším si vystačí jen s podstatou existence členství, zatímco uniformu větrá, kdekoli se mu jen naskytne příležitost. Jak stojí v Písmu, oni už dost možná mají svoji odměnu. Uspokojení s iluzí společenského statusu. Skutečnost je ale taková, že nebudeme zajímat nikoho z těch upřímných, pokud nebudeme užiteční a nebudou za nás dostatečně mluvit skutky. Budeme-li

ale skutečně věřící, pak užiteční budeme přesně v tom smyslu, jak píše apoštol Jakub.

Adventní doba je příležitostí zastavit se a přemýšlet, co pro mne znamená být lazariánem. Jsem ve společenství lidí, kteří dělají skutky z víry? A přispívám k tomu já sám dostatečně? Jaká je vlastně vize Řádu a shoduje se s mým vnitřním přesvědčením? To jsou všechno otázky, na které nám mohou vycházet i dost nelichotivé odpovědi. Ale pokládat si je musíme, protože díky nim možná uvidíme další kus cesty, po které bychom měli pokračovat. Jako jednotlivci i jako organizace. Cestu služby, pro kterou nejsou podstatné odznaky nějaké hodnosti, jakkoliv k řádu patří. Ty by měly být jenom vnějškovým doplňkem. Skutečné lazariánství je ale hluboko v srdci. V obzavech rozkládající se těla Lazara z Betanie, nebo v mokrých vědech druhého Lazara. Pokud nás Kristus povolává do služby, pak mu naslouchejme i v tom, kam nás povolává. Amen!

Vánoce v Ubytovně sv. Lazara

Ubytovna sv. Lazara při kostele Církve československé husitské na Palackého náměstí v Českých Budějovicích se stala pevnou součástí sítě ubytovacích možností pro uprchlíky z válkou ztížené Ukrajiny. Jakmile se uvolní některý z pokojů, jsou díky spolupráci s Krajským asistenčním centrem pomoci Ukrajině místa obratem obsazena. V současnosti je kapacita ubytovny zcela naplněna a azyl zde nalezlo 16 uprchlíků.

Provozování ubytovny se v průběhu roku 2022 stalo hlavní charitativní aktivitou, na které se podílejí členové Českobudějovické komendy sv. Jana Křtitele. Největší díl práce zde odvádí bratr Vojtěch Pekářík, AChLJ., za podpory velitele komendy cfr. Aleše Randla, CLJ.

Pokračuje doučování českého jazyka pro zájemce z řad obyvatel ubytovny a spolubratr Pekářík pořádá i mimoškolní aktivity pro ubytované děti, které tak mohly navštívit ZOO, kino, zahrát si bowling i billiard, nebo si zajezdit na motokárách. O prázdninách se tři z dětí zúčastnily tábora. V létě a na podzim se konala také společná grilování na farní zahradě v Rudolfově. Naší práce si opět všim-

la Česká televize, která v listopadu udělala další reportáž z Ubytovny sv. Lazara, ve které o svých osudech promluvíly naše ubytované ženy.

V prosinci mohli obyvatelé ubytovny zažít i svátky na český způsob. Nejdříve je navštívil Mikuláš, který jim poté, co zazpívali, nebo zarecitovali báseň, předal balíčky s dobrotami. Na Štědrý den jsme uspořádali štědrovečerní večeři. Poté jsme rozdali i dárky. Těmi byly ručně vyráběné a malované hrníčky z ergoterapeutické dílny Nazaret

zastaralý a nový (kondenzační) pomůže efektivně vytápět prostory ubytovny. Za tento štědrý dar patří našemu Řádu velké poděkování.

V roce 2023 nás čeká také zavedení rozvodu televizního signálu do všech pokojů a posílení wi-fi. Budeme také dál pokračovat ve výuce českého jazyka a pomáhat tak uprchlíkům k integraci do naší společnosti.

Aleš Randl

v Borovanech, která je Diakonickým střediskem Církve československé husitské. Dárčky tak udělaly dvojnásobnou radost. Jejich zakoupením byl „Nazaret“ podpořen finančně a obyvatelé ubytovny dostali originální dárek, který nikdo jiný nemá.

Ale „naděloval“ i náš Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského. Na základě velkorysé nabídky J. E. velkobailliva Ing. Ondřeje Farky, KCLJ., byl na sklonku roku dohodnut další finanční příspěvek z řádové sbírky na pomoc Ukrajině. Půjde na výměnu plynového kotle, kterým je vytápěna Ubytovna sv. Lazara. Současný kotel je už

Novinka od profesora
C. V. Pospíšila

Bohoslužba na památku císaře Karla I.

Ve čtvrtek 20. října 2022 se konala v diecézní katedrále sv. Petra a Pavla v Brně Mše svatá k připomenutí a uctění památky JCKV bl. Karla I.

Náš Řád - Prostějovská komenda se opět podílel na přípravě této mše. V letošním roce je to již patnáctá mše svatá, kterou připomínáme blahorečení JCKV bl. Karla I. 3. října 2004 sv. Janem Pavlem II. Na přípravě mše se podílela také Modlitební liga císaře Karla I. za mír mezi národy a samozřejmě římskokatolická farnost sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově. Na mši byli přítomni spolusestry a spolubratři jak Prostějovské, tak Brněnské komendy našeho Řádu.

Mše byla, tak jako v předchozích letech, opět krásná. Vynikající kázání P. Koumala, katedrálního faráře, ve kterém zdůraznil význam blahorečení Karla I. sv. Janem Pavlem II. pro naši zem, pro nás všechny. Mši svatou doprovázel skvělý hudební doprovod titulárního varhaníka diecézní katedrály sv. Petra a Pavla v Brně pana Mgr. Petra Kolaře a dále sborů - Dómský komorní sbor a Mužský pěvecký sbor Lásko opravdivá. Katedrála byl zaplněna mnoha lidmi, jak těmi, kteří se přišli poklonit bl. Karlovi I., tak i turisty z mnoha zemí, kteří při své návštěvě Brna mohli shlédnout a poslechnout si tuto významnou událost.

Na mši, tak jako v předchozích letech, bylo možné se poklonit relikviáři s ostatkem bl. Karla I. Přítomna byla také soška bl. Karla I. a jeho manželky Zity. Touto soškou se vždy snažíme připomenout význam manželství, význam rodiny, pro naši společnost.

Po mši jsme ještě strávili příjemné chvíle v restauraci „Živá voda - L' Eau Vive“ na Petrově, na konci uličky Václava Havla. Je to misijní restaurace v srdci Brna s vynikající francouzskou kuchyní a kvalitními francouzskými víny.

Bohumír Frelich

Výročí obnovy Mariánského sloupu

V pondělí 15. srpna bylo druhé výročí obnovení Mariánského sloupu na pražském Staroměstském náměstí. Byl dostavěn nehledě na vrcholící epidemii covidu a nyní se již všeobecně líbí a má se za to, že se tam i hodí. V kostele Matky Boží před Týnem byla od 10 hodin slavnostní bohoslužba, kterou vedl J. E. kardinál Duka, a bylo tam plno.

Nás bylo pět a před námi seděli maltézští rytíři s „německými“ a za námi zástupci Řádu sv. Huberta a svatováclavští. Po bohoslužbě byla krátká pobožnost u Sloupu a pak následovalo občerstvení v aule nemocnice pod Petřínem, tj. v prostorách nemocnice Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského.

Petr Jílek

Plzeňská komenda i v zimních měsících pomáhá cíleně Ukrajině

Členové Plzeňské komendy blahoslaveného Gerarda se dohodli na zimní pomoci pro Ukrajinu. Významnou měrou pomohli Chev. Pavel Lang, KLJ, a Mgr. Kamil Kuna, OLJ. Jednalo se především o teplé bundy, zimní svetry, mikiny, teplé spodní prádlo, zateplené kalhoty, zimní pokrývky hlavy, rukavice, kukly a další teplé doplňky po-

třebné pro muže, ženy i děti. Celý náklad v počtu 3 pytlů předal Mgr. Kamil Kuna, OLJ, po dohodě s naším členem P. PhDr. Mgr. Igorem Bibkem, SCHLJ, SCR LJ, a našimi ukrajinskými odběrateli potřebných předmětů.

Čisté, vyprané a často skoro nenošené oblečení a teplé spodní prádlo jistě pomůže v nadchá-

zejících zimních měsících tam, kde je nutné potřebné. Další zimní oblečení a jiné potřebné věci bude v dalších měsících shromažďovat k předání. Také v dalších měsících se bude naše Plzeňská komenda zaměřovat na pomoc Ukrajině.

Kamil Kuna

Plzeňské komenda bl. Gerarda opět aktivně pomáhá potřebným na Ukrajině

Plzeňská komenda blahoslaveného Gerarda se zapojila i ve významné oblasti špitální činnosti pro Ukrajinu. Jedná se o pomoc funkčního zdravotnického materiálu (jako např. ortézy, berle, vycházkové hole atd.) a další zdravotnický pomocný materiál. Tímto způsobem se poskytují chybějící zdravotnické pomůcky, které jsou akutně zapotřebí, a to jak v nemocnici v Zoločivu (vo-

jenská nemocnice ve Lvově), ale i na rehabilitačních a léčebných odděleních v dalších místech Ukrajiny.

Na zajištění všeho potřebného a předání se opět podílel P. PhDr. Mgr. Igor Bibko, SCHLJ, SCR LJ,

a Chev. Mgr. Bc. Petr Kunsch, Dis., KLJ-J. Odvoz na Ukrajinu zajišťují ti, kteří také zabezpečují i jiné potřebné předměty, jako například oblečení, deky, elektrospotřebiče apod.

Jak je z uvedených potřebností patrné, tak Plzeňská komenda bl. Gerarda v pomoci Ukrajině dále aktivně pokračuje.

Kamil Kuna

Praha zahajuje zimní humanitární opatření!

Centrum sociálních služeb Praha, kde působím v metodické a koordinační roli, pořádá z pověření Hlavního města Prahy od 1. 12. 2022 do 31. 3. 2023 tzv. „Zimní humanitární opatření“, v rámci kterých zajišťuje společně s partnerskými organizacemi (Naděje, Armáda Spásy, Charita, Jako doma a mnoho dalších) na území HMP možnost ubytování a péče o osoby bez přístřeší.

Je zřejmé a neoddiskutovatelné, že lidé bez domova potřebují naši pomoc, a to zejména v zimním období. Průzkumy (např. Median, 2020) prokázaly, že z více než ze dvou třetin jsou to lidé nemocní, často křehcí, tělesně či duševně devastovaní, kteří mnohdy z různých důvodů nedosáhnou na pomoc ze strany státu a obce, která je dostupná ostatním. Každá pomoc poskytovaná s pochopením pro konkrétní situaci osoby bez domova a její specifické potřeby je důležitá. V určitých situacích může dokonce zachránit lidský život.

Zimní humanitární opatření tak zahrnují výrazné rozšíření terénní práce o noční hodiny, dodatečné noclehy (noční i v režimu 24/7 pro zvláště zranitelné a nemocné) v řádu stovek lůžek, výdej humanitární stravy, oblečení a další služby.

Vaší pozornosti proto doporučuji poradenský portál „bezdomova.eu“, který jsme spustili a průběžně aktualizujeme. Pokud se dostanete do situace, kdy na takového člověka bez přístřeší narazíte, neotálejte s pomocí. Všechny postupy naleznete v naší metodice pro práci s lidmi bez přístřeší. Ta vychází z dobrých praxí a domluvených postupů a dalšími orgány (Záchraná služba, PČR, MP).

Umožníme společně lidem na ulici přežít, protože pomáhat druhým je normální. Atavis et armis!

Vojtěch Měřička

Řádový den v Karlových Varech

Letošní vánoční setkání Karlovarské komendy ke cti svatého Lazara se nám kvůli tvrdému krušnohorskému počasí tak trochu nevydařilo, mnoho našich spolubratrů raději zůstalo doma, než aby riskovali stresovou jízdu po zasněžených silnicích.

Přesto se nás ke krásné bohoslužbě celebrowanou našim dlouholetým duchovním přítelem P. Vladimírem Müllerem sešlo osm řádových příslušníků. Dnes se málokdy slyší tak úžasně připravené zamyšlení nad našim patronem sv. Lazarem respektive o našem Řádu, které jsme při bohoslužbě slyšeli.

Na konci bohoslužby velitel Karlovarské komendy cfr. Ivan Medek ve zkratce seznámil ostatní návštěvníky kostela o poslání a postulátech našeho Řádu.

Po společné večeři jsme se zase rozjeli do našich domovů, abychom se v dnešní těžké době zamysleli nad skutky našeho Pána a našimi povinnostmi, které jsme pod osmihroutým křížem při přijímání do našeho starobylého Řádu slíbili plnit.

Cituji trochu pozměněně Matouše 7, 15 – 20 „...poznáte je nikoli podle jejich nepotřebných titulů a zlata, ale podle jejich skutků“.

Přátelům a všem členům našeho ctihodného vel-

kobailiviku přejeme do roku 2023 Boží požehnání, mnoho úspěchů, pevné zdraví a spokojenost.

Ernest Josef Finta

Zapojení Plzeňské komendy v podzimní Sbírce potravin

Dne 12. listopadu 2022 proběhla podzimní Sběrka potravin. Po jarní části se opět členové Plzeňské komendy blahoslaveného Gerarda zapojili do zakoupení potravin, drogistických potřeb a dalších potřebných věcí. Členové nakupovali v různých

obchodních řetězcích dle potřeby těm, kteří tuto pomoc potřebují. Každý člen Plzeňské komendy informoval o svém nákupu, a tak se podařilo získat zboží v celkové hodnotě 8 500 Kč.

V této sbírce se zapojili i někteří rodinní příslušní-

ci, kteří dle dostupných seznamů věnovali rovněž potřebné, jak trvanlivé potraviny, tak i drogistické zboží. Jak je patrné, sbírka se každoročně rozšiřuje a pomáhá těm nejpotřebnějším mezi námi.

Kamil Kuna

Adventní setkání Královehradecké komendy sv. Zdislavy

Královehradecká komenda sv. Zdislavy utrpěla v roce 2022 třetí těžkou ztrátu v podobě odchodu k Pánu naší sestry, kamarádky a dámy Řádu Jany Lorenz. S odchody našich členů na nebesa souviselo rozhodnutí Jana Uhlíře, že ukončí svou činnost v řadách Řádu. Komenda přesto pracuje dál, ačkoli je takto oslabena. Své výroční setkání v loňském roce jsme naplánovali na sobotu 17. prosince 2022, kdy jsme se sešli u spolubratra, kaplana komendy, P. Jana Kunerta v jeho novém působišti v Hronově. Někteří z nás jej navštívili poprvé, ale všichni jsme byli příjemně překvapeni, kolik práce tam za téměř rok a půl svého působení vykonal. Kostel a zvonice jsou ve skvělém stavu, nicméně na faře je ještě nyní vidět, kolik úprav zde bylo již vykonáno a kolik práce ještě bude třeba provést, nicméně je již oby-

vatelná a stává se centrem, kde se věřící setkávají. Po zhodnocení činnosti komendy jsme se odebrali na mši do starobylého hronovského kostela Všem svatých. Po mši nás čekal společný oběd na faře, po němž následoval kulturní zážitek, který nám kaplan komendy domluvil v místním muzeu. Prohlídku Čapkova mlýna, který patřil dědu spisovatelů Karla a Josefa Čapkových, a prohlídku rodného domku spisovatele a senátora Aloise Jiráska. Od paní průvodkyně jsme se dozvěděli mnohá neznámá fakta o těchto velikánech naší literatury a historie. Taktéž jsme se dozvěděli, jak mnoho si našeho spolubratra Jana Kunerta v Hronově považují. Jak se stíny prodlužovaly, krátil se čas našeho setkání. Stoupali jsme k faře a kostelu, jejichž panorama jako by vypadlo z Ladových obrázků včet-

ně kopečka k silnici, na němž jsou znatelné stopy dětské sánkovačky. Po kávě, nástinu práce na další rok a vánoční pozdravech jsme se rozjeli do svých domovů, ke svým rodinám.

Je sobota 17. prosince. Za sedm dní přijdou Vánoce, období, kdy téma rodiny a vztahů nabývá na síle. Někdy mají daleko k idyle. Možná i my jsme někdy zažili „pěkně vypečený“ Štědrý den, přikojený hořícím stromčkem, neuspokojeným očekáváním, spěchem na půlnoční nebo na pohotovost. Ale zdá se, že s tím Bůh počítá. Počítá s naší nedokonalostí. Nevadí, že se nám všechno nedaří tady a hned. Důležité je nerezignovat a znovu se zaměřit na cíl. Díváme se tedy do budoucnosti s nadějí, že i komenda v nadcházejícím období opět ožije, tak jako dřív.

Milan V. Volf

Řádový den v Praze

„Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mat. 18, 20). Tato Ježíšova slova by mohla být mottem našeho řádového dne, který se uskutečnil v předvečer svátku našeho patrona 16. prosince 2022. Setkání mělo velmi komorní charakter, co do počtu účastníků se dá říci „jak na mariáš“. Podepsala se na tom řada nepříznivých faktorů – choroby, mimořádná nepřízeň počasí, špatná dopravní situace i pracovní vytížení některých z nás.

I v tomto malém počtu jsme se shromáždili v kapli svaté Barbory ke slavení mše svaté. Tu celebroidl náš věrný přítel otec Juan Provecho, OSA. V kázá-

ní otec Juan mimo jiné připomenul slova, jimiž náš Pán povolal svého přítele Lazara z hrobu: „Lazare, pojď ven!“ (Jan 11, 43). A týmiž slovy povolává Pán každého z nás z hrobu našeho pohodlí, pasivity, lhostejnosti k plnosti života v lásce a ve službě.

V přímělových jsme vzpomněli na všechny naše nemocné spolubratry i na ty, kteří již nejsou mezi námi. Po bohoslužbě jsme měli čas pohovořit o našich aktivitách, vyhodnotit uplynulý rok a zamyslet se nad tím, co nás čeká v příštím roce.

Vladimír Němec

Rytířský den plzeňské komendy bl. Gerarda, Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského

V pondělí dne 12. prosince 2022 se konal Rytířský den Plzeňské komendy blahoslaveného Gerarda Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského v kapli bl. Hroznaty na Plzeňském biskupství. Mši celebroidl P. PhDr. Mgr. Igor Bibko, SCHLJ, SCrLJ. Připomněl nejenom činnost naší komendy v uplynulém období, ale také 85 let znovuoobnovení Řádu v Československu. Rovněž hovořil o významu špitální činnosti, která je hlavním úkolem našeho Řádu. V neposlední řadě hovořil o významu sv. La-

zara, zvláště v dnešní složité době, která se dotýká všech křesťanů, usilujících o nastolení opětovného míru v Evropě i na celém světě. Celá mše byla zakončena přáním pokojných a požehnaných svátků vánočních a nadcházejícího roku, v němž chceme pokračovat v další úspěšné řádové činnosti. Po skončení Rytířského dne se členové Plzeňské komendy sešli na krátkém neformálním setkání, kde zhodnotili letošní rok a připravili náměty pro činnost v roce 2023.

Kamil Kuna

